

Charles Baudelaire

ΜΤΣΡ, Δ. ΚΑΡΟΙΩΝ

[]

AU LECTEUR

à sottise, l'erreux, le péché, la lésine,
Occupent nos esprits et travaillent nos corps,
Et nous alimentons nos aimables remords,
Comme les mendiants nourrissent leur vermine.

Nos péchés sont têtus, nos repentirs sont lâches;
Nous nous faisons payer grassement nos aveux,
Et nous rentrons gaielement dans le chemin bourbeux,
Croyant par de vils pleurs laver toutes nos taches.

Sur l'oreiller du mal c'est Satan Trismégiste
Qui berce longuement notre esprit enchanté,
Et le fêche métal de notre volonté
Est tout vaporisé par ce savant chimiste.

C'est le Diable qui tient les fils qui nous remuent!
Aux objets répugnants nous trouvons des appas;
Chaque jour vers l'Enfer nous descendons d'un pas,
Sans horreur, à travers des ténèbres qui puent.

Ainsi qu'un débauché pauvre qui baise et mange
Le sein martyrisé d'une antique catin,
Nous volons au passage un plaisir clandestin
Que nous pressons bien fort comme une vieille orange.

LES FLEURS DU MAL

3

Στίχοις Μανθράς

[]

ΣΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

νοησία, λάθος, αμαρτία, ατηλότητα,
Τα πνεύματά μας χατέχουν και τα κορμιά μας παιδεύουν,
Τις προσορμάει μάς τύψεις συντηρούμε,
Όπως οι ζητιάνοι τα ζώματά τους τρέφουν.

Οι αμαρτίες μας επίμονες, οι μεταμέλειές μας χαλαρές:
Ακριβά πηγαίνουμε τις εξομολογήσεις μας,
Χαρούμενα γυρνούμε στην ακολασία το δρόμο
Πιστεύοντας πως μ' ευρεία δάκρυα ξεπλένονται οι κηλίδες.

Στου χακού το προσκεφάλι ο Σατανάς Τρισμέγιστος
Το μαγειμένο πνεύμα μας ποθόν καιρό αιωρεί,
Και το ποδύτηλο μέταλλο της θέλησής μας
Ολόκληρο εξατμίστηκε απ' το σσφύ αήχημοστή.

Τα νήματα που μας κινούν ο Διάβολος κρατάει
Θέλητ'ρα ανακαλύπτουμε σ' αντισείμενα αποκομωστικά.
Κάθε μέρα ένα βήμα κατβαδίνουμε στην Κόλαση,
Δίχως φόβη ανήμεσα σε σκόστη πυρτιά.

Σαν το φτωχό αμαρτωλό που τρώει και φιλιά
Τον κόρφο το μαρτυρικό αγράμης πόρνης,
Κιόβουμε στο διάβα μια λαβράκια χαρά
Και σαν πορνοκάλλι υπερώριμο τη στύβουμε θωρατά.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

3

Serré, fourmillant, comme un million d'helminthes,
Dans nos cerveaux ribote un peuple de Démons,
Et, quand nous respirons, la Mort dans nos poulmons
Descend, fleuve invisible, avec de sourdes plaintes.

Si le viol, le poison, le poignard, l'incendie,
N'ont pas encor brodé de leurs plaisants dessins
Le canevas banal de nos piteux destins,
C'est que notre âme, hélas! n'est pas assez hardie.

Mais parmi les chacals, les panthères, les lices,
Les singes, les scorpions, les vautours, les serpents,
Les monstres glapissants, hurlants, grognants, rampants,
Dans la ménagerie infâme de nos vices,

Il en est un plus laid, plus méchant, plus immonde!
Quoiqu'il ne pousse ni grands gestes ni grands cris,
Il ferait volontiers de la terre un débris
Et dans un bûillement avalerait le monde;

C'est l'Ennui! — l'oeil chargé d'une pleur involontaire,
Il rêve d'échafauds en fumant son houka.
Tu le connais, lecteur, ce monstre délicat,
—Hypocrite lecteur, - mon semblable, - mon frère!

Συμπιεσμένος, ασκίνητος, καθώς μυριάδες έλιμνίδες,
Στο μυαλό μας μεθά ένας λαός από Δαίμονες,
Και, όταν ανακαίνουμε, στα πνεύματά μας ο Θάνατος
Κατεβαίνει, ποτάμι άδραστο, με υρόδραφα παράπονα.

Αν ο βιασμός, το φαρκμάκι, το στίλβτρο, η πυρκαγιά,
Δεν κέντησαν ακόμη με έλασπρα σχέδια
Το φτηνό χαμιά της θλίψεως μας μοιραία,
Αλλήμονο, είναι γιατί η ψυχή μας δεν τόλμά άσχετά.

Αλλά μας στα τσακάλια, τους πάνθηρες, τα χυνηγόσκυλα,
Τις μάτιμουςδες, τους σκορπιούς, τα όφια, τα ερπετά,
Τα τέρατα που γαυγίζουν, ουρλιάζουν, γρυλλίζουν, έφτουν,
Μας στο αίσχρό θηριοτροπέλο των διαστροφών μας,

Είναι απ' όλα ένα, πιο έλαεινό, πιο ζοσερό, πιο μιαιρό!
Αν και δε χειρονομεί, μηρό κραινώξει,
Πρόθυμα θα μετέβαλε σ' ερείλια τη γη
Και μ' ένα χασμουρητό τον κόσμο θα κατάνιχε.

Είναι η ανά! Το μάτι φορτωμένο αβέηγρο δάκρυ,
Ικρίλωματρα ονειρεύεται χατνίλωντας το νεαργιάέ
Το λατταλόθητό αυτό θηρίο, το γλωβίεις, ανερνώστη,
—Υποκρίτη ανερνώστη, — Ομοιέ μου — Αδελφέ μου.

Μετφρ. Γ. Σουβινωβίτς

ΣΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Ἡ ἀνοησία, τ' ἀμάρτημα, ἡ ἀπληστία κ' ἡ πλάνη κυριεύουνε τὴ σκέψη μας καὶ φέβρουν τὸ κορμὶ μας· κ' εὐχάριστα τὶς τύψεις μας θρέφουμε σὴν ψυχὴ μας, καθὼς ποὺ θρέφουν πλάνω τους τὶς ψεῖρες οἱ ζητιάνοι.

Στὰ μετανοιώματα ἀγαπῶντες καὶ ἀμαρτωλοὶ ὡς τὴν ἄκρια, ζητᾶμε πληρωμὴ ἀκριβὴ γιὰ κάθε ἡυστικὸ μας καὶ ξαναμιτοῦμε εὐκολὰ στὸ βούρκο τὸν πολιὸ μας, θαρρῶντας πῶς ξεπλένεται μὲ τὰ δαῖτά μας δάκρυα.

Πλάνω ἀπ' τὸ προσκεφάλι μας ὁ Σατανὰς γερμένος, πάντα στὰ μάγια τοῦ Κακοῦ τὸ νοῦ μας νανουριζεῖ· τὴν πλὴν ἀτσάλνια θάληση μεμιάς τὴν ἐξαιτίζει, αὐτὸς ὁ Μεγάλος Χιτηκός, ὁ Τετραπερασμένος.

20 —

Ἄ Διδόλος, τὸ νῆμα αὐτὸς κρατᾶ τὸν μῆς κουνάει !
Τὰ πράγματα τὰ βρωμερὰ πότερο τ' ἀγατᾶμε·
καὶ ὄλο καὶ πρὸς τὴν Κόλαση κάθε στιγμὴ τραβᾶμε,
μὲ δίχως φρίκη, ἀνέμοσα στὸ σκότος ποὺ βρωμάει.

Σὲν τὸ φτωχὸ ξεφαντωτὴ ποὺ πιπιλᾷ μὲ ζάλη
μῆς παλιὰς πόρνης ἀγκυλιὰ πολιορκερτορημένη,
κλῆφτάτα φοπάζουμε κ' ἐμεῖς καμιὰ ἥβον θλιμμένη,
ποὺ τὴνε ξεζουμίζουμε σὰ σάπιο πορτοκάλι.

Σὲν ἓνα ἑκατομμύριο σκουλήκια, μυρμηγκώντας,
μῆς στὸ μυαλὸ μας κραπαλάδων τοῦ Δαίμονα τὰ πλῆθη,
καὶ ὄταν ἀνέσσα παρνοῦμε, ὁ Θάνατος στὰ στήθη
σὲν κύλος ποταμῶς κυλᾷ, οἰωπηλὰ θρηγνώντας.

Ἄν τὸ φερμῶκι κ' ἡ φωτιά, κ' ἡ βία, καὶ τὸ μαχαίρι
δὲν ἔχουνε τὰ φανταχτὰ κεντρία ἀκόμα κάνει
στὸ πρόστυχο τῆς μοῖρας μας καὶ ἔθλιο καμβοπάνι,
εἶναι ποὺ λείπει ἀπ' τὴν ἄψυχή τὸ θάρρος καὶ ἀπ' τὸ χέρι.

Μὰ μῆς στὶς σκύλες, τοὺς σκορπιούς, τὰ φίδια, τὰ τσακάλια,
τοὺς πάνθηρες, τοὺς πῆθρους, τοὺς γύπες, τὰ θηρία
ποὺ γροῦζου, σέβηονται, ἀλυχτῶν καὶ οὐραϊδίζουν μὲ μανία
μῆς στὴν πᾶθω μας τ' ἄτιμο κλουβί, προβαίνει ἀγάλια,

θεριὸ πλὴν βρώμικο, κακὸ, τὴν ἀοκημιὰ νὰ δεῖξει !
Κι ἂ θέ σαλεύει καὶ οὔτε ἀκούει κανένας τὸ οὐράσι·
ὄλη γῆς θὰ ρημάξει, καὶ στὸ χάσιουρητό του
θὰ θελε νὰ κατάνει τὸν κόσμο·—αὐτὸ ναι ἢ ΠΛΑΝ

ποῦ, μ' ἓνα δάκρυ ἀθέλητο στὰ μάτια της, κοιτάζει
καθὼς καπνίζει τὸν οὐκᾶ, * κρημνάδες νὰ στηλῶναι.
Καὶ ἔπεις, ἀνεγνώστη, αὐτὸ τὸ τέρας πῶς δαγκῶν
* Ἄ ἀνεγνώστη ὑποκριτὴ, δδέφει ποὺ μοῦ μοιάζει

Πλάνα τοῦ γαδῆς.